

Sygn. akt IV U 1426/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy/Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

Wydział IV

w składzie:

Przewodniczący SSO Robert Grygiel

Protokolant Karina Zbroińska

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 roku w Częstochowie na rozprawie

sprawy T. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 19 sierpnia 2015 roku Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 1426/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2015 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił przyznania T. J. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że na dzień 1 stycznia 1999 roku ubezpieczony legitymuje się co prawda wymaganym 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, jednakże nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Zdaniem organu rentowego nie można uznać jako okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w okresie zatrudnienia w (...) w C. od 5 września 1983 roku do 31 marca 1986 roku, od 7 lutego 1983 roku do 31 sierpnia 1983 roku oraz od 1 kwietnia 1986 roku do 1 grudnia 1991 roku, ponieważ nie przedłożył on za te okresy wystawionego przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy

w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J. T., wnosząc o ponowne rozpatrzenie i akceptacje dokumentów wydanych przez Agencję (...) zawierających świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach ze zlikwidowanego (...). Nadto odwołujący wniósł o zaliczenie do okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) od 5 sierpnia 1974 roku do 19 września 1981 roku, gdzie pracował na stanowisku składacza konstrukcji w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

T. J. urodził się w dniu (...). W dniu 28 lipca 2015 roku ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury. Wnioskodawca w istotnym dla sprawy okresie do 31 grudnia 1998 roku:

1. od 1 września 1970 roku do 17 lutego 1973 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w C., w tym w okresie od 1 września 1970 roku do 26 czerwca 1972 roku w charakterze ucznia praktycznej nauki zawodu;
2. od 21 marca 1973 roku do 28 czerwca 1974 roku był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w C.;
3. od 5 sierpnia 1974 roku do 31 października 1982 roku był zatrudniony w Zakładach (...) S.A. w C., w tym w okresie od 28 kwietnia 1976 roku do 14 kwietnia 1978 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową, po której do pracy powrócił z dniem 13 maja 1978 roku, a w okresie od 20 września 1981 roku do 31 października 1982 roku korzystał z urlopu bezpłatnego;
4. w okresie od 20 września 1981 roku do 30 października 1982 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w C.;
5. od 1 listopada 1982 roku do 1 grudnia 1991 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w C.;
6. od 1 grudnia 1991 roku do 31 maja 1994 roku był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w C.;
7. od 1 czerwca 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku (31 lipca 1999 roku) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w C..

Z powyższych okresów organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych okresy od 21 marca 1973 roku do 28 czerwca 1974 roku oraz od 20 września 1981 roku do 30 października 1982 roku w łącznym wymiarze 2 lat, 4 miesięcy i 20 dni.

(v. akta rentowe)

W dniu 5 sierpnia 1974 roku T. J. podjął pracę w Zakładach (...) S.A. w C. na stanowisku ślusarza na Wydziale (...). Ubezpieczony wykonywał pracę na hali produkcyjnej o powierzchni około hektara, podzielonej na 20 metrowe pasy, odpowiadające szerokości suwnicy. Poszczególne konstrukcje były składane przez pojedyncze brygady, których liczebność wahała się od 18 do 30 osób, o składzie około 1/3 spawaczy i 2/3 ślusarzy. Praca przy każdej konstrukcji zaczynała się od wycięcia z blachy jej poszczególnych elementów, zgodnie z rysunkiem technicznym otrzymanym od brygadzysty, przy czym spawacze wycinali te elementy palnikami a ślusarze na gilotynach. Następnie ślusarze składali konstrukcję, w tym jeśli była taka potrzeba niektóre elementy heftowali. Prace przy montażu konstrukcji co do zasady odbywały się na poziomie „0”, a jedynie w przypadku większych konstrukcji mogła się okazjonalnie zdarzyć potrzeba wykonania pracy na wysokości 3-4 metrów. Po zmontowaniu konstrukcja była przekazywana spawaczom, którzy wykonywali spawanie zasadnicze (głównie elektryczne), a następnie wracała do ślusarzy, którzy zajmowali się wyczyszczeniem i wyszlifowaniem spawów, a czasem dodatkowo malowaniem konstrukcji minią, jeśli akurat pracownik zatrudniany na stanowisku malarza miał zbyt dużo pracy. Dodatkowo ślusarze przygotowywali konstrukcję do wysyłki. Wszystkie powyższe prace były wykonywane na tej samej hali produkcyjnej, a stanowiska ślusarzy i spawaczy były od siebie oddzielone jedynie

pro wizorycznymi blaszanymi parawanami o wysokości około 1,5-2 metrów, które miały chronić oczy pracujących na hali pracowników przed porażeniem światłem spawarek. Pracę w opisanym powyżej charakterze odwołujący do dnia 19 września 1981 roku wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy i nie był delegowany do jakichkolwiek innych zadań, z tym że w okresie od 28 kwietnia 1976 roku do 14 kwietnia 1978 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową, po której do pracy powrócił z dniem 13 maja 1978 roku. W okresie od 20 września 1981 roku do 31 października 1982 roku odwołujący korzystał z urlopu bezpłatnego.

(v. akta rentowe i osobowe ubezpieczonego oraz jego wyjaśnienia – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2016 roku, zeznania świadków Z. S., M. S., Z. W. i M. B. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 23 marca 2016 roku)

W dniu 1 listopada 1982 roku T. J. podjął pracę w Przedsiębiorstwie (...)

w C. na stanowisku ślusarza konstrukcji i w okresie do dnia 6 lutego 1982 roku wykonywał pracę na tym stanowisku.

Z dniem 7 lutego 1983 roku odwołujący został skierowany do pracy na kontrakcie zagranicznym na W., gdzie do dnia 31 sierpnia 1983 roku pracował

w B. między innymi przy budowie kliniki oraz na budowie w miejscowości S.. W powyższym okresie odwołujący wykonywał wyłącznie prace zbrojarskie, choć z uwagi na to, że przy ich wykonywaniu zachodziła konieczność przycinania elementów metalowych, w jego dokumentacji pracowniczej wskazywano czasem stanowisko ślusarza. Faktycznie porządek pracy wyglądał w ten sposób, że najpierw cieśle wykonywali szalunki, później ubezpieczony razem z innymi zbrojarzami przygotowywał zbrojenia, które następnie były zalewane przez betoniarzy. Mimo przy tym, że na okres od 1 czerwca 1983 roku do 31 sierpnia 1983 roku odwołujący otrzymał angaż na stanowisko murarza-zbrojarza, to faktycznie wykonywał on wówczas wyłącznie prace zbrojarskie, albowiem w charakterze betoniarzy pracowali tylko W.. Pracę w powyższym charakterze T. J. wykonywał stale w pełnym wymiarze czasu pracy i nie był delegowany do jakichkolwiek innych zadań.

Po zakończeniu z dniem 31 sierpnia 1983 roku kontraktu na W. ubezpieczony zjechał do kraju, a następnie z dniem 5 września 1983 roku wyjechał na kontrakt do B., gdzie pracował jako murarz pieców przemysłowych. Była to praca na terenie huty, gdzie odwołujący zajmował się pracami murarskimi przy remontach pieców martenowskich i kadzi do transportu gorącej stali, przy czym remonty te odbywały się bezpośrednio na wydziałach produkcyjnych, w trakcie ich ruchu. Pracę w powyższym charakterze T. J. wykonywał do dnia 31 marca 1986 roku stale w pełnym wymiarze czasu pracy i nie był delegowany do jakichkolwiek innych zadań.

W okresie od 1 kwietnia do 18 maja 1986 roku ubezpieczony korzystał z dni wolnych od pracy w ramach ekwiwalentu za urlop, a następnie w okresie od 19 maja 1986 roku do 31 marca 1987 roku wykonywał pracę w narzędziowni Zakładu (...) w dzielnicy C. D. na stanowisku wydawcy narzędzi.

Z dniem 1 kwietnia 1987 roku T. J. wyjechał na kontrakt zagraniczny do (...), gdzie pracował w administracji jako pracownik obsługi hotelu – ślusarz hotelowy, wykonując różnego rodzaju prace ślusarskie i pomocnicze.

Po zakończeniu kontraktu, w okresie od 14 sierpnia 1990 roku do 4 listopada 1990 roku ubezpieczony korzystał z urlopu, po czym powrócił na stanowisko wydawcy narzędzi w (...) w D..

W okresie od 31 lipca 1990 roku do 7 września 1991 roku odwołujący korzystał z urlopu bezpłatnego, a następnie od dnia 8 września 1991 roku do końca istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy okresu, tj. do dnia 31 grudnia 1998 roku pracował jako ślusarz remontowy w Zakładzie Usług (...) i następnie Wydziale (...), wykonując różnego rodzaju prace ślusarskie i murarskie – takie, na jakie było akurat zapotrzebowanie.

(v. akta rentowe i osobowe ubezpieczonego oraz jego wyjaśnienia – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2016 roku, zeznania świadków K. R. i M. C. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2016 roku)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z postanowieniami art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W myśl art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4).

Co należy rozumieć pod pojęciem „przepisów dotychczasowych” rozstrzygnięte zostało w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01 (OSNP 2002/10/243), w której wskazano, iż zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, można odnosić tylko do tych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachowały zatem moc przepisy § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9-15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zgodnie z § 3 w/w rozporządzenia, do uzyskania prawa do emerytury wymagany jest dla mężczyzny okres zatrudnienia w wymiarze 25 lat. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla mężczyzn 60 lat, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych (§ 4 ust. 1). Praca w warunkach szczególnych winna być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1).

W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony nie spełnia powołanych wyżej warunków do uzyskania prawa do emerytury, albowiem nie legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych.

Na wstępie należy zauważyć, iż w obecnym stanie prawnym zarządzenia resortowe zawierające uściślenia dokonane w innym okresie przez właściwych ministrów, polegające na ustaleniu wykazów stanowisk, powołane w świadectwach wykonywania prac w warunkach szczególnych nie mają wartości normatywnych, lecz jedynie informacyjne. „W państwie prawnym nie jest dopuszczalne zamieszczanie w rozporządzeniu jako akcie wykonawczym upoważnienia do podejmowania określonych działań przez inny podmiot i wyposażanie go w kompetencje wykonawcze. W świetle Konstytucji z 1997 roku rozporządzenie, jako akt wykonawczy oparty na ustawie, nie może zawierać subdelegacji. W konsekwencji, przedmiotem wykładni są wyłącznie przepisy ustawy i wydane na jej podstawie akty wykonawcze. [...] W rezultacie zatem o spełnieniu przesłanki „praca w szczególnych warunkach” przesądza wykonywanie pracy wymienionej w załącznikach „A” i „B” do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, które stanowią integralną część rozporządzenia jako aktu wykonawczego, niezależnie od tego, w jakim zakładzie praca taka była (lub jest) wykonywana.” (por. glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 roku III RN 25/99 T. M. OSP 2002/4/48 t.2).

Powyższy pogląd znalazł pełne odzwierciedlenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 roku, II UK 166/11 (LEX nr 1171002), w którym wskazano, iż wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w Wykazach A i B, stanowiących załączniki do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej.

W niniejszej sprawie niesporne jest, że T. J. wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresach od 21 marca 1973 roku do 28 czerwca 1974 roku oraz od 20 września 1981 roku do 30 października 1982 roku w łącznym wymiarze 2 lat, 4 miesięcy i 20 dni.

Nie można natomiast w ocenie Sądu Okręgowego przyjąć, aby pracę w warunkach szczególnych ubezpieczony wykonywał w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) S.A. w C. od 5 sierpnia 1974 roku do 19 września 1981 roku (w tym służba wojskowa od 28 kwietnia 1976 roku do 14 kwietnia 1978 roku i okres nieświadczenia pracy po wojsku od 15 kwietnia do 12 maja 1987 roku).

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym własnych wyjaśnień odwołującego, w tym czasie zasadniczo wykonywał on prace ślusarskie przy montażu konstrukcji stalowych na poziomie „o”, a jedynie sporadycznie zajmował się heftowaniem elementów konstrukcji, malowaniem konstrukcji minią lub też wykonywał montaż konstrukcji na wysokości około 3-4 metrów. Mając na uwadze powyższe należy wskazać, że prace ślusarskie w ogóle nie zostały wymienione w Wykazach A i B stanowiących załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku nr 8, poz. 43 ze zm.), czego jak się wydaje ma również świadomość odwołujący, który swoje twierdzenia o wykonywaniu we wskazanym powyżej okresie pracy w warunkach szczególnych upatruje w fakcie wykonywania prac ślusarskich w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że jak wynika z treści Wykazu A stanowiącego załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, do prac wykonywanych w warunkach szczególnych zalicza się między innymi prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym (Dział XIV, poz. 12).

Zgodnie z utrwalonym obecnie w orzecznictwie i doktrynie poglądem, pojęcie „prac przy spawaniu” obejmuje wszystkie prace wykonywane bezpośrednio w procesie spawania, ale jednocześnie nie obejmuje swoim zakresem prac wykonywanych jedynie w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, nawet jeśli jest to sąsiedztwo bezpośrednie, a pomiędzy stanowiskami spawaczy i innych pracowników nie ma żadnych ścian lub innych przegród. Wystarczy powołać się tu choćby na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 stycznia 2008 roku, I UK 192/07 (OSNP 2009/5-6/79), a który to pogląd Sąd Okręgowy w pełni akceptuje i przyjmuje za własny, że wykonywanie pracy przez pracowników zatrudnionych w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie mieści się w określeniu „prace przy spawaniu” wymienionym w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku i nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS.

Analogiczny pogląd wielokrotnie wyrażały również sądy powszechne, choćby Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 roku, III AUa 751/13 (LEX nr 1428025), w którym wskazano, że określenie „prace przy spawaniu”, zawarte w pkt 12, działu XIV, wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, obejmuje też inne prace wykonywane w przebiegu procesu spawania. Takie rozumienie rozważanego zwrotu wynika z jego wykładni językowej, prowadzącej do wniosku, że podobnie jak inne podobne zwroty, np. „przy sprzątaniu”, obejmuje czynności związane ze spawaniem (sprzątaniem), a nie obejmuje czynności innego pracownika znajdującego się w bezpośredniej bliskości. Użycie określenia „przy spawaniu” zamiast terminu „spawacz” pozwala objąć nim także prace wykonywane w przebiegu procesu spawania przez pracowników nie będących spawaczami. Podobnie Sąd Apelacyjny w Ł. w wyroku z dnia 22 marca 2013 roku, III AUa 1157/12 (LEX nr 1312033) wskazał, że wykonywanie pracy przez pracowników zatrudnionych w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie mieści się w określeniu „prace przy spawaniu” wymienionym w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku i nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Mając na uwadze powyższe poglądy oraz ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że w okresie od 5 sierpnia 1974 roku do 19 września 1981 roku ubezpieczony nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, choć **epizodycznie** zajmował się heftowaniem, malowaniem minią, czy montażem konstrukcji stalowych na wysokości 3-4 metrów.

Podobnie w ocenie Sądu Okręgowego nie można uznać, aby pracę w warunkach szczególnych T. J. wykonywał w okresach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w C. od 1 listopada 1982 roku do 1 grudnia 1991 roku, w (...) sp. z o.o. w C. od 1 grudnia 1991 roku do 31 maja 1994 roku oraz w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w C. od 1 czerwca 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku, za wyjątkiem okresów od 7 lutego 1983 roku do 31 sierpnia 1983 roku (6 miesięcy i 22 dni) oraz od 5 września 1983 roku do 31 marca 1986 roku (2 lata, 6 miesięcy i 26 dni), kiedy to faktycznie pracę tego rodzaju wykonywał – na stanowiskach zbrojarza (pierwszy okres) i murarza pieców przemysłowych (drugi okres).

Praca na stanowisku zbrojarza zaliczana jest do pracy w warunkach szczególnych na podstawie Działu V pkt 4 Wykazu A, a praca na stanowisku murarza pieców przemysłowych na podstawie Działu XIV pkt 10 Wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.).

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w pozostałej części spornych okresów odwołujący wykonywał prace na stanowisku ślusarza konstrukcji (od 1 listopada 1982 roku do 6 lutego 1983 roku), wydawcy narzędzi (od 19 maja 1986 roku do 31 marca 1987 roku i następnie od 5 listopada 1990 roku do 30 lipca 1991 roku), pracownika obsługi hotelu – ślusarza hotelowego (od 1 kwietnia 1987 roku do 13 sierpnia 1990 roku) oraz ślusarza

remontowego w administracji (od 8 września 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku), które to stanowiska nie zostały wymienione w Wykazach A i B stanowiących załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, jak również praca faktycznie wykonywana przez odwołującego na tych stanowiskach nie odpowiada swoim charakterem żadnej z prac wymienionych w tych Wykazach.

Okres pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych ustalony przez organ rentowy na 2 lata 4 miesiące i 20 dni może więc ulec zwiększeniu tylko o wskazane powyżej okresy 6 miesięcy i 22 dni oraz okres 2 lat, 6 miesięcy i 26 dni, co razem daje okres pracy w warunkach szczególnych wynoszący 5 lat 6 miesięcy i 8 dni.

Ustalenia w zakresie rzeczywistego charakteru pracy T. J. we wskazanych powyżej okresach Sąd Okręgowy w głównej mierze poczynił w oparciu

o treść dokumentów znajdujących się w jego aktach osobowych, zeznania świadków Z. S., M. S., Z. W., K. R. i M. C., a także własne wyjaśnienia odwołującego. Zauważyć przy tym należy, że faktyczny charakter wykonywanej przez odwołującego pracy nie był w istocie sporny (ustalenia Sądu w tym zakresie są zgodne z niekwestionowanymi przez organ rentowy twierdzeniami ubezpieczonego), a sporna była jedynie ocena, czy była to praca wykonywana w warunkach szczególnych.

Reasumując należy wskazać, że w toku postępowania ubezpieczony nie udowodnił, aby legitymował się co najmniej 15-letnim okresem wykonywania pracy

w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, w związku z czym nie przysługuje mu prawo do tzw. „wcześniejszej emerytury”.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz przepisów powołanych w treści uzasadnienia, oddalił odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne.